

NAŠIH 50 LET

SLOVESNOST OB 50-LETNICI CELJSKEGA GEODETSKEGA DRUŠTVA IN GEODETSKEGA ZAVODA CELJE

Majda Lončar

V četrtek, 20. oktobra 2005, smo s slovesnostjo v Narodnem domu v Celju obeležili 50-letnico Celjskega geodetskega društva in Geodetskega zavoda Celje. Praznovanje je bilo toliko lepše, ker je prehojena pot polna opravljenih nalog, večjih in manjših uspehov ter lepih trenutkov.

Slika 1: V dvorani Narodnega doma.

S prisotnostjo na slovesnosti so nas počastili številni visoki gostje, med njimi namestnica generalnega direktorja Geodetske uprave RS, predstojnik Oddelka za geodezijo Fakultete za gradbeništvo in geodezijo, predsednik Matične sekcije geodetov pri IZS, predsednik Gospodarskega interesnega združenja geodetskih izvajalcev, predsednik Zveze geodetov Slovenije in predsedniki vseh geodetskih društev, združenih v zvezo, ter urednik Geodetskega vestnika. Slovesnosti so prisostvovali tudi nekateri župani in podžupani občin celjske regije.

Navzoče člane društva, med katerimi sta bila tudi oba častna člana, Jolanka Urankar in dr. Milan Naprudnik, zaposlene Geodetskega zavoda in vse goste, sta pozdravila Majda Lončar, predsednica Celjskega geodetskega društva, in Franci Filipčič, podžupan Mestne občine Celje.

V nadaljevanju je bilo prikazano petdesetletno delovanje društva v sliki in besedi. O začetkih je spregovoril prvi slavnostni govornik, nekdanji predsednik dr. Milan Naprudnik. Številna

Slika 2: Pozdrav predsednice CGD.

Slika 3: Slavnostni govornik dr. Milan Naprudnik.

Slika 4: Predsednik ZGS Jurij Režek.

izobraževanja, strokovne ekskurzije in druženja, ki povezujejo geodete v društvu, zagotavljajo učinkovitejšo izvajanje nalog in večje zadovoljstvo uporabnikov geodetskih storitev. Takšni jubileji pa so tudi priložnost, da pogled upremo naprej, v prihodnost. O ciljih in o tem, kakšen naj bo geodet, ki zna sprejeti izzive današnjega časa in izkoristiti priložnosti, je spregovoril Jurij Režek, predsednik Zveze geodetov Slovenije.

V drugem delu večera smo se po nagovoru direktorja Geodetskega zavoda Celje Dominika Bovhe seznanili z razvojem stroke in geodetsko dejavnostjo v regiji v teh petdesetih letih skozi dejavnost zavoda. V času njegovega delovanja in sledenja tehnološkemu razvoju smo bili tudi v društvu in koraku s časom. Do leta 1990 je bil GZ Celje edino geodetsko podjetje v regiji. Danes je to podjetje, ki zaposluje največ geodetskih strokovnjakov v regiji in si tudi v današnjih tržnih razmerah še vedno prizadeva ohranjati vodilno mesto med geodetskimi podjetji v Sloveniji.

Društvu in Geodetskemu zavodu so izrekli priznanje in čestike ob jubileju številni navzoči gostje. Drago Koren, član CGD in poslanec v Državnem zboru, ki se zaradi službenih obveznosti

Slika 5: »Minilo je že 50 let«, Dominik Bovha.

Slika 6: Čestitke gostov.

Slika 7: Naših 50 let ob spremljavi flavtistke.

Slika 8: Kjer se neha govornica, se začenja glasba.

Slika 9: Prešerni GZ-jevci.

Slika 10: Priložnost za povezovanje društev.

Slika 11: Večer je minil v prijetnem druženju.

slovesnosti ni mogel udeležiti, je poslal voščilo s čestitkami vsem članicam in članom in zahvalo vsem tistim, ki so bili in so še vedno aktivni v društvu.

Pridih prazničnosti so slovesnosti dodali mladi glasbeniki, učenci Glasbene šole Celje in vokalna skupina Vodomke. Te so nas uvodoma s pesmijo pozdravile, s šopkom slovenskih popevk pa zaključile uradni del.

Po zaključku slovesnosti smo nadaljevali v prijetnem druženju, s katerim smo potrdili reklo, da je praznik pravi praznik šele tedaj, kadar se zberejo ljudje, ki jih družijo dobra volja, kadar se med seboj vseprek pogovarjajo, se smejejo, kaj prigriznejo in spijejo kozarček rujnega, da nazdravijo.

Slika 12: Na zdravje.

Slika 13: Lepi so spomini na »naših 50 let«.

S slovesnostjo in predstavitvijo 50-letnega delovanja društva smo se želeli zahvaliti vsem, ki so to zgodovino ustvarjali. Društvo je bilo vseskozi aktivno, delovanje pa je bilo odvisno od družbenih razmer in razmer v stroki. V veliki meri pa gre zasluga za uspešno delovanje posameznikom, predvsem predsednikom. Vsak je nekaj pripomogel k skupnemu uspehu. Zato še enkrat hvala in čestitke za opravljeno delo. To je bilo veliko večje, kot ga je bilo mogoče na slovesnosti prikazati. Strnjen kronološki pregled delovanja CGD je popisan tudi v publikaciji Naših 50 let, ki jo je društvo izdalo ob jubileju, in na spletni strani www.cgd.si.

Zahvala gre tudi vsem, ki ste sodelovali pri obeležitvi društvene in zavodove 50-letnice. Hvala Mestni občini Celje, ki nam je omogočila uporabo dvorane, in glavnemu sponzorju pogostitve – Geodetskemu zavodu Celje ter vsem geodetskim podjetjem, ki tudi sicer finančno podpirajo društveni program.

Majda Lončar, univ. dipl. inž. geod.

Predsednica CGD

E-pošta: posta@cgd.si

Fotografije: 1, 3, 5 do 12 - Mladen Stanojević, CGD.

Fotografije: 2, 4, 13 - Matija Lončar.

ČESTITKA!

50 let delovanja Celjskega geodetskega društva je izreden jubilej. Društvo, ki praznuje tak jubilej, je preživelo že marsikaj lepega in mogoče tudi nekaj težkih trenutkov. Da pa še vedno vztraja in je uspešno, si zasluži iskrene čestitke.

Na delovanje celotnega društva in na zaslužne posameznike ste lahko ponosni. V preteklem obdobju ste zavzeto predstavljali in zastopali interese geodetske stroke, ne le v svojem okolju, ne le v geodetskih krogih, pač pa tudi širše. Postavili ste merilo za delovanje sedanjega in prihodnjih vodstev društva.

Društvu želimo, da bi še naprej delovalo tako uspešno in da bi še naprej znalo upravljati s spremembami, ki jih prinaša jutrišnji dan.

V imenu Zveze geodetov Slovenije čestitamo vsem zaslužnim za ta jubilej.

NOVEMBRSKA SEJA IO ZGS

Erna Flogie Dolinar

V mesecu novembru je potekala druga seja Izvršnega odbora Zveze geodetov Slovenije (IO ZGS) v letu 2005. IO ZGS, kot operativni organ ZGS, je na tokratni seji obravnaval:

1. Pregled sklepov iz 1/05 seje IO ZGS.
2. Pridobivanje novih članov in sodelovanje s študenti.
3. Potrditev sekcije za kartografijo.
4. Predlog koncepta financiranja ZGS, članarina za leto 2005.
5. Datum Skupščine ZGS za leto 2006.
6. FIG komisija 7 - maj 2006.
7. Poročilo o Geodetskem dnevu 2005.
8. Razno.

Ad 1. Pri pregledu sklepov iz prejšnje seje IO ZGS je bilo ugotovljeno, da so bili večinoma vsi sklepi zelo dobro izvedeni. Odprt je ostal še sklep v zvezi z organizacijo okrogle mize na temo Geodetskega vestnika in priprava meril za brezplačne izvode vestnika.

Ad 2. Predstavljeno je bilo poročilo o izvedbi okrogle mize z naslovom »Študentje so prihodnost geodezije«, ki je 24. 11. 2005 potekala na FGG. K sodelovanju so bili povabljeni: predstavniki ZGS, društva, sekcij, Geodetskega vestnika, predstavnik Matične sekcije geodetov pri IZS, predstavnik GIZ – geodetski izvajalci ter predstavnik Geodetske uprave. Tako študentje kot gosti so bili z izvedbo okrogle mize zelo zadovoljni in si v prihodnje želijo še več takšnih dogodkov, kjer se bomo lahko srečevali sedanji in bodoči geodetski strokovnjaki.

Z namenom aktivnega vključevanja diplomantov v delovanje društev se ob koncu leta vsem **diplomantom geodezije v letu 2005** s strani ZGS pošlje pisno povabilo skupaj s prijavnico in seznama vseh društev in njihovih predsednikov. V prihodnje pa se ob zagovoru diplome diplomantom podari čestitka in povabilo za dejavno sodelovanje s strani ZGS. Podan je bil tudi predlog, da se na društveni ravni povabi diplomante, da predstavijo svoje diplomsko delo.

Ad 3. Dr. Dušan Petrovič je poslal vlogo za ustanovitev Sekcije za kartografijo. IO ZGS je na podlagi vloge in programa potrdil sekcijo. Tako je z dnem 30. 11. 2005 ustanovljena Sekcija za kartografijo, njen predsednik pa je dr. Dušan Petrovič. Postopek za včlanitev v sekcijo se objavi

na spletni strani ZGS, skupaj s predstavitvijo in delovanjem sekcije. Do naslednje seje IO ZGS se za razpravo in morebitno potrditev pripravi Predlog pravilnika za delovanje sekcij in mednarodno sodelovanje.

Ad 4. Predstavljeno je bilo trenutno finančno stanje ZGS ter koncept pridobivanja partnerskih sponzorjev in ugodnosti ter obveznosti, ki izhajajo iz takšnih razmerij. Predlog članarine za prihodnje leto ostaja enak kot do sedaj.

Ad 5. Izvršni odbor je tudi določil datum redne letne skupščine Zveze geodetov Slovenije, ki bo 19. januarja 2006.

Ad 6. V letu 2006 bo v Sloveniji gostovala FIG-komisija 7, in sicer od 12. do 16. 05. 2005. V sklopu gostovanja bo ZGS zadnji dan pripravila simpozij, na katerem bodo gostovali tako tuji kot domači strokovnjaki. Predvideni naslov simpozija: »Real estate management - modern process and institutional issues«. Izvršni odbor je za vodjo organizacijskega odbora imenoval Tomaža Petka.

Ad 7. Predstavljeno je bilo poročilo Geodetskega dne 2005. Vsi člani IO smo se strinjali, da je bil Geodetski dan izredno dobro organiziran in programsko dobro pripravljen. Vsa pohvala gre v prvi vrsti Ljubljanskemu geodetskemu društvu, vsem vodjem sekcij ter predavateljem. Velika zahvala pa gre tudi Geodetski upravi RS, ki se je zelo dejavno odzvala na Geodetski dan z velikim številom udeležencev.

Naslednje leto Geodetski dan organizira Primorsko geodetsko društvo v sodelovanju z ZGS.

Ad 8. Na področju strateških usmeritev je bila ZGS povabljen, da aktivno sodeluje tako pri pripravi dokumenta »Strateške usmeritve geodezije« kot tudi pri pripravi prenove študijskih programov na področju geodezije, t. i. Bolonjske prenove.

V letu 2006 bo ZGS praznovala 55-letnico delovanja, Geodetski vestnik pa svojo 50. obletnico. V program dela ZGS bo vključena obeležitev teh dveh za ZGS zelo pomembnih jubilejev.

V letošnjem letu sta 50-letnico delovanja društva praznovala tako Društvo severovzhodne Slovenije kot Celjsko geodetsko društvo. Zato jima je IO ZGD podelil simbolno darilo v zahvalo za uspešno delovanje.

PLANINSKI IZLET »VRHOVI OTOKA BRAČA«

Janez Dotti

Ljubljansko geodetsko društvo nadaljuje z organizacijo planinskih izletov po vrhovih jadranskih otokov. V letošnjem letu smo organizirali vzpon na najvišji vrh – Vidovo goro – in spoznavanje otoka Brača. Otok Brač meri 395 km² in je največji med srednjedalmatinskimi otoki.

Udeleženci letošnjega planinskega izleta smo se 6. oktobra ob 21. uri zbrali na našem standardnem zbirnem mestu, na Dolgem mostu. Pred seboj smo imeli nočno vožnjo mimo Zagreba, Plitvic, Zadra, Šibenika do Splita po novo zgrajeni avtocesti.

V Split smo prispeli naslednji dan v zgodnjih jutranjih urah, kjer nas je že čakal trajekt, pa tudi oblačno in deževno vreme. Po enourni vožnji smo prispeli v Supetar na otoku Braču in nadaljevali do naselja Bol. Bilo je deževno in vetrovno in odločili smo se, da ta dan ne bo vzpona na najvišji vrh jadranskih otokov – Vidovo goro, ampak da bomo počakali na ugodnejše razmere v naslednjih dveh dneh. Kljub slabemu vremenu in nočni vožnji med udeleženci ni bilo zaznati utrujenosti ali slabe volje, tako da smo si ogledali naselje Bol in odšli na ogled vzhodnega dela otoka Brača. Obiskali smo naselja Selca (ima izredno lepo cerkev iz belega braškega kamna), Povlja in se preko Pučišča vrnili v Supetar. Prosti popoldanski čas je marsikdo izkoristil za kopanje, ogled mesta Supetar in za pokušino braške hrane v bližnjih gostinskih lokalih. Zvečer smo naše druženje nadaljevali na morskem kmečkem turizmu v vasi Dol, kjer so nam postregli z domačim braškim sirom, pršutom, olivami, ribami in domačim vinom, za zabavo pa je poskrbela domača dalmatinska klapa Boduli.

Naslednji dan smo se odpravili na pohod do samostana v »pustinji Blaca«. Dostop je možen po krajši poti z morske strani oziroma z vrha otoka po daljši makadamski poti in planinski stezi. Ne glede na slabe vremenske razmere – dostop je bil možen samo po daljši poti – smo bili poplačani s pogledom na ta čudoviti samostan, ki se nahaja v skalah – pečinah med Humcem in Pletenikom. Samostan Blaca je bil prvotno samo pregrajena skalnata votlina kot zavetišče tamkajšnjih poljiških puščavnikov. Z leti so to votlino dograjevali, tako da je nastal samostan različnih oblik in namenov (črna kuhinja, kleti, pomožni prostori, delovne sobe, balkon). Danes je samostan nenaseljen in je muzej dejavnosti takratnih puščavnikov, saj so zapustili bogato zbirko starinskega orožja, starinskih ur, knjižnico in astronomske naprave ene najbolj znanih zvezdarn v Evropi. Po povratku

iz samostana je sledil še ogled predelave braškega kamna v vasi Donji Humac in prijetno popoldansko kosilo v bližnji restavraciji. Ker nam je ostalo še nekaj časa, smo obiskali muzej domačih obrti in zgodovine otoka Brača v vasi Škrip.

Zadnji dan je otok Brač poplačal našo vztrajnost s čudovitim jasnim vremenom ob vzponu na Vidovo goro. Pohod smo izvedli v dveh skupinah, in sicer po planinski poti iz naselja Bol in po

slika 1 – Jutranja kava na trajektu.

slika 2 – Skozi dež do samostana v »pustinji Blaca«.

slika 3 – Samostan v »pustinji Blaca«.

slika 4 – Vrh Vidove gore – 778 m.

slika 5 – Začetek vzpona na Vidovo goro.

slika 9 – Skupinska slika na »strehi« Brača.

cesti z notranjosti otoka. Vsi pohodniki smo se dobili na vrhu Vidove gore (778 m), kjer je bil čudovit razgled na bližnji otok Hvar in otok Korčulo v daljavi. S pohodom in vožnjo do trajekta smo zaključili naš obisk na otoku Braču. Po vožnji s trajektom nam je ostal še ogled čudovite Dioklecijanove palače in spomenika Grgurju Ninskemu v Splitu. V popoldanskih urah smo se odpravili proti domu in med vožnjo smo vsem udeležencem podelili društveno transverzalo knjižico vrhov jadranskih otokov s šampiljko Vidove gore.

Tekst: Janez Dotti

Foto: Miha Muck

Ljubljansko geodetsko društvo

SREČANJE STAREJŠIH ČLANOV LJUBLJANSKEGA GEODETSKEGA DRUŠTVA

Pavel Zupančič

Letošnji izlet je v imenu Ljubljanskega geodetskega društva odlično organiziral podpredsednik društva Miloš Šušteršič. V sredo 23. 11. 2005 smo se ob 11. uri zbrali na parkirišču pri Dolgem mostu in se odpeljali proti Trebnjem.

V Trebnjem nas je pričakal direktor občinske uprave Trebnje, naš kolega mag. Janez Slak. Najprej smo šli v Galerijo likovnih samorastnikov, kjer nas je sprejel župan občine Trebnje, gospod Ciril Metod Pungartnik, in nam v nagovoru predstavil občino Trebnje.

Slika 1: Dobrodošlica župana občine Trebnje in direktorja občinske uprave mag. Janeza Slaka.

Slika 2: Ogled Galerije likovnih samorastnikov.

Ogledali smo si izredno lepo, zanimivo in bogato Galerijo likovnih samorastnikov. To je galerija naivne umetnosti, ki je bila ustanovljena leta 1962. Nato so od leta 1968 naprej dela nastajala na vsakoletnih taborih. Zdaj je tam zbranih 950 likovnih del, slik, skulptur, reliefov 240 umetnikov iz 35 držav z vsega sveta.

Po ogledu smo bili povabljeni v bližnjo restavracijo. Zaradi obilne in izredno okusne zakuske smo se predolgo zadržali in z zamudo odšli na ogled obeležja 15. meridiana. Ker smo imeli

prevelik avtobus, smo se zataknil v Vrhtrebnjem. Da bi nadaljevali peš do obeležja, smo bili prepozni. Zato nam je najpomembnejše o pomenu meridiana, 15 stopinj vzhodno od Greenwicha, kar v avtobusu povedal Marjan Jenko. Bralcem pa podaja to obrazložitev gospod M. Jenko v posebnem članku, objavljenem v tej številki revije.

Slika 3: Pozdrav udeležencev pred gradom Žužemberk.

Slika 4: Oglad gradu Žužemberk.

Pot smo nadaljevali do Žužemberka. Ogledali smo si grad, ki ga že dolgo in vztrajno obnavljajo. Po gradu nas je vodil gospod Vlado Kostevc, direktor Občinske uprave Žužemberk, ki je obenem tudi predsednik Turističnega društva Žužemberk. Slišali smo toliko zanimivosti in podatkov o zgodovini gradu in njegovih prebivalcih, da si jih je nemogoče zapomniti.

Iz Žužemberka smo se odpeljali proti naši zadnji postaji, proti Domu na Polževem.

Po večerji smo srečanje nadaljevali ob dobri kapljici in se zavrteli ob živi glasbi.

mag. Pavel Zupančič, univ. dipl. inž. geod.

Fotografije

Kostja Divjak, univ. dipl. inž. geod.

POVZETEK IZ DEJAVNOSTI DOLENJSKEGA GEODETSKEGA DRUŠTVA – JESEN 2005

Po športnih igrah v Gribljah so bile aktivnosti društva sledeče:

1.) Udeležba na košarkaškem turnirju v Radovljici, ki ga je priredilo Gorenjsko geodetsko društvo.
2.) Dne 23. 11. 2005 se je v prostorih OGU Novo mesto sestal izvršilni odbor v sestavi: Majda Meštrič, Roman Novšak, Damjan Gregorič, Janez Slak, Matjaž Tošaj, Brane Kovač, Franci Bačar in Andrej Kmetič. Razpravljal je o naslednjih vprašanjih:

1. Pregled realizacije sklepov predhodne seje
2. Problematika kamp prikolice na Vinici
3. Priprave na občni zbor
4. Spomladanska ekskurzija
5. Dopolnitve statuta
6. Priprave na 30 let DGD
7. Razno

IO DGD je sprejel naslednje sklepe:

1. Zapisnik predhodne seje je enoglasno sprejet.
2. Imenuje se komisija, ki bo izvršilnemu odboru DGD podala možne rešitve problematike gospodarjenja kamp prikolice na Vinici.
3. Predvideni datum je četrtek 26. 1. 2006 z začetkom med 11.00 in 12.00. Lokacija: najverjetneje Semič oz. Krasinec v Beli krajini.

Strokovni del bo obsegal naslednje tematike: gospodarska infrastruktura, GPS, uporaba zemljiškega katastra. Teme so odvisne od zasedenosti predavateljev.

Občni zbor se izvede po strokovnem delu.

4. Enoglasno je bil sprejet predlog za obisk sejma INTERGEO v Beogradu 23. in 24. februarja 2006.
5. Izvedejo se zadolžitve za pregled statuta in pripravijo se predlogi za dopolnitve.
6. Izvedejo se zadolžitve za pregled arhivskega gradiva.

Damjan Gregorič

Predsednik Društva geodetov Dolenjske

1. KOŠARKARSKI TURNIR GEODETOV SLOVENIJE – RADOVLJICA 2005

Alojz Ravnihar

»Vsa geodetska društva in podjetja vabimo, da se udeležite prijateljskega košarkarskega turnirja, ki ga organizira Gorenjsko geodetsko društvo v soboto, 26. novembra, v Radovljici.«

S tem vabilom se je začela pisati zgodovina športnih srečanj geodetov iz vse Slovenije. V noči iz petka na soboto je zapadlo preko 30 cm snega, to pa ni bila ovira, da se ne bi zbrali ob dogovorjeni uri. Prisotnih je bilo 50 geodetov, razdeljenih v dve skupini. V centralni telovadnici so bile štiri ekipe, v prizidku pa tri ekipe. Igralo se je po sistemu vsak z vsakim, zmagovalec iz centralne telovadnice z drugouvrščenim iz druge telovadnice in obratno. Finale pa: zmagovalca za 1. in 2. mesto, poraženca pa za 3. in 4. mesto. Igralo se je po pravilih KZS s štirimi sodniki in zapisniško klopjo. Vsi podatki (rezultati so se sproti zapisovali v računalnik) so se sproti objavljali, po končanem turnirju pa so ob podelitvi pokalov vse ekipe dobile mapo s podatki o njihovem nastopu.

GRUPA A

Telovadnica v prizidku

EKIPA	1		2		3		RAZVRSTITEV		
	Točke	Rezultat	Točke	Rezultat	Točke	Rezultat	Točke	Koš razlika	MESTO
1. Celje							0	0	0
2. Dolenjci		:			1	27	1	27	33
3. Gorenci		:	2	33	:	27	2	33	27

GRUPA B

Centralna telovadnica

EKIPA	1		2		3		4		RAZVRSTITEV		
	Točke	Rezultat	Točke	Rezultat	Točke	Rezultat	Točke	Rezultat	Točke	Koš razlika	MESTO
1. Geograd			1	42	:	51	1	32	:	36	2
2. LGD	2	51	:	42			2	51	:	43	5
3. SVS	2	36	:	32	2	59	:	45			6
4. IGEA	1	41	:	50	1	43	:	51	1	37	:
									2	62	:
									3	121	:
									4	124	:
									5	147	:
									6	157	:
									3	121	:
									4	163	:

POLFINALE

1. GRUPA A	LGD	:	DGG	2. GRUPA B
	27	:	48	

1. GRUPA B	DGD	:	SVS	2. GRUPA A
	23	:	45	

FINALE

Za 1. in 2. mesto

DGG	:	SVS
33	:	47

Za 3. in 4. mesto

LGD	:	DGD
44	:	41

Slika 1. Finale DGG–SVS

Foto: Miha Žagar

Napeti boji, zagrizenost, nesebičnost in velika mera »fair playja« so bili stalnica vseh tekem, kar so nam priznali tudi sodniki, ki imajo s takimi turnirji veliko izkušenj. Nesrečno se nam je poškodoval le predsednik ZGS g. Jurij Režek, ki pa je kljub velikim bolečinam vztrajal in bodril vse ekipe.

Sistem turnirja se je nekoliko pokvaril, ko smo izvedeli, da se CELJANOM ni uspelo prebiti do Radovljice. Samega sistema igranja ni bilo več mogoče spremeniti, ker so v centralni telovadnici že vsi odigrali medsebojna srečanja. Po končanem tekmovanju pa smo odšli v Kočo pod Stolom, kjer je bilo pozno kosilo in so resnično dobro poskrbeli za že izstradane želodce in žejna grla.

Ob dobrem razpoloženju se je pristopilo k razglasitvi rezultatov. Od šestega do četrtega mesta so ekipe dobile mape z vsemi rezultati in sodniškimi zapisniki, za prva tri mesta pa še pokale. Priznanja in pokale je podelil predsednik društva Lojze Ravnihar.

Ob tej priliki bi se vsem sodelujočim ekipam zahvalil za udeležbo na turnirju in za vse pohvale, ki ste nam jih izrekli. Sklenjeno je tudi, da bo turnir postal tradicionalen, v istem terminu in s še večjo udeležbo.

Na snidenje prihodnje leto.

Športni pozdrav!

Alojz Ravnihar

Predsednik Društva geodetov Gorenjske

Slika 2. Organizatorji DGG

Foto: Miha Žagar

ZA DOLGE ZIMSKE VEČERE

SPOMINI OB ČAJU

Olga Kolenc

Imeli smo zavidanja vredno otroštvo. Travniki, polni živih igrač, so segali do hišnega praga, drevesa, naš plezalni vrtec, so silila v okna. Pozimi smo si kar v veži nadeli smuči in potem smo, utrujeni in premočeni od celodnevni dogodivščin, zaspali na peči, še preden so bile pravljice končane. In mama, mama je bila vedno dosegljiva.

VRAČANJE NA IZHODIŠČE

Vse strokovne študije in praksa kažejo na to, kako pomembni so za vse življenje temelji našega otroštva. Nobena, še tako modna in draga materialna dobrina nam ne more kasneje v življenju odtehtati naložbe, pridobljene v tem obdobju. Poleg prave mere ljubezni in občutka varnosti ponuja otroštvu neokrnjena narava še dodatno, neprecenljivo dobrino. Ta odigra pri izoblikovanju osebnosti zelo pomembno, individualno vzgojno vlogo. Izoblikuje nam povsem drugačen odnos do živega in neživega sveta, saj nas rastline in živali nezavedno in neprestano učijo iznajdljivosti, kako preživeti.

Ko sem si po krajšem premoru in preselitvi v Novo Gorico leta 1974 spet nabavila smučarsko in planinsko opremo ter se zapeljala z žičnico do najbližjega smučišča, kar nisem mogla verjeti spremembam. Zelo samozavestno sem se v novem modrem konbinezonu spustila po kaninskem smučišču in zdelo se mi je, kot bi ponovno odkrila Ameriko. Nič zato, če sem čakala v vrsti celo debelo uro za en sam spust, da sem le preživela dan v sončnih višavah. In tako se je začelo. Preromala sem evropsko celino podolgem in počez, se dotaknila veliko njenih vrhov, se okopala v njenih jezerih in morjih. Vedno znova me žene ista neznana, raziskovalna sila, ki me je zaznamovala v otroštvu in ji nikoli ne pridem povsem do dna. Ta radovedni otrok v meni se prebudi, da se znova in znova vzpenjam na vrhove, raziskujem grape, brodim po potokih, nabiram kamne, se pogovarjam z drevesi ... Kot takrat, ko me je šele mrak pogнал v beg proti domu. Strah pred samoto in temo sem z leti dokaj dobro premagala, razmere so me same prisilile, da sem se z njima dodobra soočila in ju s tem razblinila do tiste meje, da ju nadvladujem. Tisoč in enega načina obvladovanja narave se veliko lažje naučimo, če nam je to že od rane mladosti način življenja. Bili smo še zelo majhni, ko nam je oče naredil prve smuči, kajti bile so nuja, šele nato otroško veselje. Še danes ga vidim pred očmi, kako je namakal v vroči vodi, v kotličku od štedilnika, novo dilco in se pri tem hudomušno smejal. Ko je bila dovolj razmočena, ji je v leseni pripravi, ki

jo je prav tako izdelal sam, previdno naredil krivino. Isti postopek je potekal pri izdelavi sank. Za vezi je uporabil ostanke starega usnja, iz katerega je izrezal pasove, jih pritrdil z žeblički in smuči so bile nared. Ker pa so pasovi pogosto odstopali od podlage, sem se popravila lotevala kar sama. Na smuči se je dalo v silo navezati celo gumijaste škornje in takrat zelo popularne »pedule«, ki pa so bile iz blaga in so se v stiku s snegom takoj premočile. Z naše male bajtarske peči se je vedno po malem kadilo. Sušili smo premočena oblačila, kajti v enem samem aktivnem popoldnevu je bilo treba preobleči vse, kar smo imeli. Potem je bil končno mir! Pri -15 stopinj je obleka iz navadne tkanine kaj hitro zmrznila na nas. Že povsem otrplih okončin, ko prstov na rokah in nogah ni bilo več čutiti, predvsem pa lačni, smo se s temo le priklatili domov. Še lepše je bilo ob polni luni. S snegom obložene jelke so metale velike, strašljive sence, ki so podžigale našo bujno otroško domišljijo. Mama, ki je bila v skrbeh za naše zdravje, nam je v jezi večkrat obljubila, da bo vrgla tako imenovane »ški« v peč, vendar tega ni nikoli storila. Ona je svoje smuči uporabljala kar v krilu le za nujne potrebe in za pot do skromno založene trgovine. Dostava blaga ni bila mogoča, odvisni smo bili predvsem od lastnih rezerv. A kaj, ko višina nad tisoč metri nadmorske višine ni dovolila, da bi zraslo še kaj drugega kot krompir, repa, zelje, koleraba ter krma za živino.

Trajalo je tudi mesec dni in več, da se je smučina toliko utrdila, da se sneg ni več prediral in smo lahko hodili v dva kilometra oddaljeno šolo peš. Sneg se tako naučiš »brati« in takoj razpoznaš, kakšna oprema je v danem trenutku najprimernejša. A kaj, ko je takrat radodarno nebo znova in znova dodajalo novega, od doma sem se odpravila po idilični uhojeni gazi, domov sem ga priganila že čez kolena. Pri šestnajstih celo v škornjih z visokimi petami! Neponovljivo! Ko je v sušnih zimah zmanjkalo vode v vodnjaku, je oče uporabil še posebno tehniko transporta. Pod velike sani je pritrdil prav v ta namen izdelane smuči in že sva drvela z lesenimi posodami proti najbližjemu potoku ali pa proti gozdu po drva.

Na naši Vojskarski planoti smo bili še pred tremi, štirimi desetletji - prav ste prebrali, tudi po pol leta povsem odrezani od sveta. Tako kot je sneg na cesti zapadel, tako je maja tudi skopnel. Do bližnjega mesta - 15 km oddaljene Idrije - smo se odpravili po nujnih opravkih kar peš, s smučmi, sanmi, krmplji, odvisno od trenutne snežne situacije. Štela sem sedem, sestra pa dvanajst let, ko sva običajno ob štirih popoldne v Idriji končali zobozdravnika. Čez pol ure se je že znočilo, midve pa sva se korajžno in samoumevno podali na pot proti domu. Cesta, ki pelje čez strma pobočja, nad katerimi se dviga planota, je bila povsem zabrisana od nešteti snežnih plazov. Debelina snežne odeja - meter in pol do dva metra na zimo - je bila povsem povprečna. Takrat na Vojskem nisi smel ne zboleti ne umreti, a vendar se je dogajalo tudi to.

PRESAJENA GORSKA CVETLICA

Življenje me je, kot sem že povedala, zaneslo preko tega neskončno velikega in svetlega obzorju nad našo planino. Pristala sem v povsem drugačnem, mediteranskem okolju. Bilo mi je kot gorski cvetlici, presajeni pod žgoče goriško nebo. In vendar sem preživela, čeprav sem veliko kasneje ugotovila, da je lepota tega planeta povsod pravično razdeljena. Nisem in nisem se mogla

navaditi na povsem drugačno okolje. Najbolj sem pogrešala izraziti kontrast med letnimi časi, ki je bil tukaj skoraj zabrisan. In jutra, ko sem stopila iz hišice, kot v pravljici naravnost v gozd, kjer daleč naokoli ni bilo žive duše. Nebo je bilo neskončno globoko in modro in preden je sonce prepotovalo zenit, se je zgodilo nešteto zanimivih stvari. Poletni čas je bil pravo nasprotje spopadanja z dolgo in mrzlo zimo. Nekaj povsem drugega kot danes, ko se v toplih kombinezonih in z avtom pripeljemo do urejenega smučišča. Jutranje sonce me na Goriškem ni več pozdravljalo z neba, ampak tako, da se je odbilo od sosednjih stekel na drugi strani ulice stoječega bloka, naravnost v okno moje sobe. Ob takem prebujanju sem vselej pomislila, da mi bo počilo srce. Počutila sem se kot ptica v kletki. Bežala sem na najbližje okoliške hribe kot so Sabotin, Skalnica, Vodice in otožno zrla na verigo zahodnih Julijcev. Pogrešala sem naše mehke, cvetoče gorske travnike pa mešane gozdove, kjer se lahko svobodno sprehajaš, kar ti veli srce. Tu pa sem povsod naletela na ovire. Preklinjala sem robido in drugo bodičasto podrastje, ki mi ni dovolilo svobode gibanja. Ob vikendih sem se največkrat kar sama usedla na vlak ter s strahom in zanosom prvoprstopnika raziskovala Julijce podolgem in počez. Po vsaki vrnitvi domov sem ponosno drsela s prstom po zemljevidu ter počasi in po delih spoznavala nove razsežnosti doslej nepoznanega visokogorskega sveta. Povsem me je očaral in zasvojil, v njem sem našla azil, iz katerega sem črpala moč za življenje. Naložba v otroštvu se mi je obrestovala, čeprav smo bili prikrajšani za nešteto drugih dejavnosti, ki so jih imeli že takrat vrstniki v mestu. Moj nemirni duh me je tako gnal naprej in hvaležna sem mu, ker nisem zaplankala svojega življenja v sivem povprečju, v pehanju za materialnimi dobrinami, ki so tako zelo minljive in nas posedujejo. V zajetnem kupu fotografij hranim najlepše spomine za stara leta ... Vendar to je že povsem druga zgodba.

KORISTITI IZKUŠNJE

Pregovor pravi, da se ne da živeti od spominov. Pa se da, še kako koristno se da živeti od njih. A le, če jih pozitivno prevrednotimo, se iz njih učimo. Občutka za orientacijo in druga znanja, ki jih razvijemo zelo zgodaj v boju z naravo, nikoli ne pozabimo. Brez ure na roki vemo, kaj nam pravijo sonce pa sence, veter in oblaki, obnašanje živali, včasih celo žuželke. Narava stalno opozarja in hkrati ponuja rešitve. Njene zakonitosti je treba spoštovati, upoštevati, kajti v obratnem primeru se nam kaj hitro maščujejo. Še poseben čar so imeli dolgi zimski večeri, ko smo ure in ure poslušali zgodbe, ki jih je na tej visoki, od sveta pozabljeni planoti pisalo življenje. Na velikih razdaljah pešpoti, v visokih zametih, poledici so se dogajale tudi osebne usodne drame. Stara sem bila kakšnih deset let, ko se je oče izgubil petdeset metrov pred domačo hišo. Gosta megla je segala do tal, droben pršič je spotoma zasipal stopinje na zmrznjeni podlagi. V trenutku so te izginile, droben pramen svetlobe, ki ga je oddajala ročna svetilka, je v svojem skromnem dometu naenkrat zaznal eno samo belino. Oče je začel klicati na pomoč, že povsem izmučenega in podhlajenega je našel oddaljeni sosed in mu pomagal domov. Obstal je na vratih brez besed, po licih se mu tekale solze ... On, ki je vso delovno dobo preživel po gozdovih, spal po barakah in talil sneg, da si je pripravil skromen obrok, saj v visokem snegu in zaradi oddaljenosti ni mogel

domov. Nič lepšega ni bilo, kot ob dolgih večerih na topli peči poslušati doživetja s prve roke. V dolgih nočeh, ko je budno čuval ogljene kope, je razčistil s slehernim strahom, ki ga je ustvarila narava, in do popolnosti razvil sistem preživetja. Na sleherni dolgi in težki turi, zimski ali letni, dobesedno nagonsko uporabljam ta znanja, čeprav so praktično skoraj neprimerljiva z njegovimi izkušnjami. Ko sem kasneje v planinski šoli prejela spisek opreme, ki jo mora ozaveščen planinec nositi s seboj, so se mi že ob misli na vso težo nahrbtnika zašibila kolena. Zadevo sem z leti in izkušnjami dodobra razčistila, a nahrbtnik kljub temu ostaja raje pretežak ... Večno kolebam med odločitvijo: več hrane in pijače ali oblačil? Današnja sodobna oprema in predelana kalorična živila, ki nadomestijo obrok, pa postojanke, kjer se lahko okrepčamo, so nam povsem samoumevna dobrina. Vendar je še vedno naša lastna, individualna pamet tista, ki si postavlja vrednote, sprejema odločitve, tvega in doživlja svet okoli sebe na le sebi lasten način.

Spomini begajo, svetlobe in sence se prepletajo z letnimi časi, a v srcu je kljub zimi toplo. Čaj, nabran na vojskarskem travniku, prijetno diši. Poti odprte čakajo, da jih izhodimo. Naučila sem se spoštovati zakonitosti narave in do sedaj sem se še vedno iz sleherne situacije vrnila srečno. Ni me sram se umakniti, ko začutim, da je to najboljša možna izbira, kajti človek je zelo ranljiv in zmotljiv. Gora čaka, vedno bo tam, čeprav jo bodo brusili viharji, le mi smo tako zelo krhki in minljivi. Tako zelo, da nas še drevo preživi.

Olga Kolenc

Geodetska uprava RS

Območna geodetska uprava Nova Gorica

E-pošta: Olga.Kolenc@gov.si

PIZ BOE

Olga Kolenc

*Z zanosom doživetega
iščem s pogledom
tisto belo goro na obzorju,
nikoli do kraja izhojeno,
do kraja raziskano ...
Skrita za megleno tančico
kot drhteče ženske prsi,
poželjiva, čaka,
nikoli do kraja izpolnjena,
nikoli do kraja razgaljena.*

*Čaka.
V nedrjih ji vre,
pritajeno se ji po žilah pretaka življenje,
sili ji skozi vse špranje.
Poistovetila sem se z njo,
hotela sem biti ona.
Hotela sem odtise tvojih rok,
razbijanje tvojega srca,
tvoje moči,
tvojega močnega prijema,
tvojega slanega potu,
tvojih sokov,
da mi hladijo pregreto telo,
hotela sem,
hotela sem ti dati vse*

*in hkrati vse imeti zase.
Vse to se je zgodilo.
Bila sem ona, skrivnostna,
kruta in neizprosna hkrati.
Z zanosom sva plezala
preko najinih mehkih src
proti nebesni modrini
in pozabila,
kako zelo sva ranljiva,
kako zelo se hočeva zase ...*

Olga Kolenc

Geodetska uprava RS

Območna geodetska uprava Nova Gorica

E-pošta: Olga.Kolenc@gov.si